

Mila

Kaip mama ir tėtis didžiulis. Išsišiepusi iki ausų Mila sėdi vienoje pilkų paminkštintų kėdžių prie mokyklos direktoriaus kabineto. Oulavas yra labai svarbus žmogus, taigi nieko keisto, kad tenka truputį palaukti. Tik kantrybė nėra viena iš Milos stiprybių, nors šiaip turi jų daug: yra klasės pirmūnė, gerai apsiskaičiusi, laikosi taisyklių, elgiasi protin-gai, o jos apranga visada atitinka dienos orus. Visai kaip ir pridera kiekvienai trylikametei, jau tapusiai paaugle, kitaip tariant, beveik suaugusiu žmogumi. Nors iš tikrųjų Milai atrodo, kad ji vienintelė visoje mokykloje juda tinkama kryptimi. Visos jos bendrąklasės geriausiu atveju klaidžioja į šonus, o dauguma išvis eina atbulai. Todėl ji nė kiek nenustebo, kai buvo išrinkta joms į kelią sugrąžinti. Korido-rių prižiūrėtoja, tik pamanykite. Laukdama, kol direktorius Oulavas ją priims, Mila dar plačiau išsišiepia ir suvirpa iš nekantrumo. Ar gali būti, kad laukia oficiali ceremonija, bus sakoma kalba ir visa kita?

Staiga Mila krūpteli, nes atsilapoja durys ir įžengia matematikos mokytojas Kjartanas. Tasai vargšelis toks

jautruolis. Mindžiukuoja priešais sekretorę, mėgindamas paaiškinti, ko prisireikė. Milos nuomone, Kjartanas mažumėlę per aukštas, bet tik todėl, kad ūgis neproporcingas kūno sudėjimui, taigi vyrukas atrodo kaulėtas ir sudžiū- vęs, truputuką lyg koks nukamuotas pagalys. Iškart būtų geresnis vaizdas, jei kiek išsitiestų. Plaukai praretėję, bet bando tai slėpti šukuodamas sruogą virš plikės.

Bent jau yra nepriekaištingo stiliaus. Tiesą sakant, dau- guma suaugusiųjų rengiasi geriau nei vaikai, tokia Milos nuomonė. Nė vienas normalus suaugęs žmogus nesirody- tų darbe su tamprėmis, ypač tokiomis, ant kurių užpaka- lio didelėmis raidėmis iš blizgučių parašyta: „Juicy.“ Tarsi šiuolaikiniai vaikai visai neturėtų savigarbos.

Mila be galo norėtų jau būti suaugusi, kaip nors pa- greitintai prasukti ateinančius metus. Užmerkti akis, o atsimerkusi jau būti studentė Harvardo Teisės fakultete, supama žmonių, kurie ją supranta. Kitaip nei klasės drau- gės, kurios visos yra būsimos narkomanės ar kas nors dar blogesnio.

Ne, suaugusiesiems tokios nesąmonės negresia. Štai, pavyzdžiui, Kjartanas: visada vilki tobulai skoningus lan- guotus marškinius, segi violetinę varlytę, dėvi puikiai pri- gludusias rudas kelnes ir stilingą susegamą megztinį – mat rugsėjis, taigi lauke gali būti vėsoka. Mila šypteli. Taip, už šiandienos aprangą Kjartanui tikriausiai rašytų dešimtu- ką. Tik staiga dirstelėjusi žemyn supranta, kad apsidžiaugė

per anksti. Jam ant kojų basutės ir ryškiai geltonos kojinės. Na, tuomet bus aštuoni su puse. Basutės tai dar nieko, bet geltona nepridera suaugusiems vyrams, geriau tinka nenustatytos lyties kūdikiams.

– Mila, brangute, – taria sekretorė ir jai nusišypso. – Oulavas pasirengęs tave priimti.

Mila vikriai pašoka nuo kėdės ir tiesiu taikymu šauna prie durų, ant kurių parašyta: „Oulavas Jouhanesonas, mokyklos direktorius.“

– Dėkui, Eiruna, – atsako Mila ir nežymiai jai linkteli. – Likit sveikas, Kjartanai, – žvaliai prideda.

Kjartanas krūpteli ir išmeta ant grindų popierių šūsnį. Skubiai puola prie žemės ir imasi rinkti lapus, tuo pat metu nenuilstamai berdamas atsiprašymus, nors ir nelabai aišku, kam jie skirti. Toptelėjęs, kad tai ji dėl to kalta, Mila pasilenkusi irgi sugraibo kelis lapus.

Paduodama juos Kjartanui, pirštais priliečia jo ranką. Mokytojas ledo šaltumo, pirštai lyg varvekliai. Ant kaktos pastebėjusi prakaito lašus, Mila žingteli atgal. Šaltos, lipnios rankos... Prakaituotas veidas... Jis akivaizdžiai kažkuo serga, gali užkrėsti ir ją. Iškart grįžusi namo paklaus mamos, kada pastarąjį kartą gavo skiepą. Ar su COVID jau tikrai baigta? Antros bangos nepavyko išvengti, tad kaip su trečia? Ar gal net ketvirta? Geriausia pasisaugoti. Būtų tikrai ne pyragai susirgti kaip tik dabar, kai ji tuoj tapsianti

koridorių prižiūrėtoja. Absolutus siaubas, jei reikėtų pačią pirmą pareigų savaitę dėl ligos pasilikti namie.

O kur dar Ospė. Vyresnioji Milos sesuo jau daug mėnesių serga. Dabar netgi gulsis į ligoninę, bus atliekamas dar vienas kraujo testas, daroma nuotrauka ar dar kažkokie tyrimai, kurie turėtų atsakyti, kas ją iš tiesų kamuoja. Dar jokiam daktarui nepavyko įminti, kas kelia tuos simptomus: netikėtą galvos svaigimą, alpulį, vieną po kitos užliejančias šalčio ir karščio bangas, nuolatinį nuovargį, jėgų trūkumą ir taip toliau.

Žengdama į direktoriaus kabinetą Mila dar dirsteli Kjartano pusėn. Jis pasiieško kelnų kišenėje, kažką išsitraukia ir įsidėjęs burnon nuryja. Nė menkiausios abejonės – serga. Raudonuke, koronavirusu arba gal norovirusu. Ji pajunta, kaip viduriuose mezgasi gerai pažįstamas nerimo gniutulas, bet stengiasi jį nusipurtyti. Juk ne kiekvieną dieną žmogus tampa koridorių prižiūrėtoju. Mila uždaro duris ir atsisuka į Oulavą.

– O, Mila, sveika! Kaip vyniojasi? – paklausia direktorius Oulavas, tarsi būtų visiškai normalu šitaip kreiptis į paauglį.

– Kaip ką daro? – sausai perklausia Mila.

Oulavas sukrižena.

– Ne, na, turiu galvoje, jūs, jaunimėlis, vis prisigalvojate visokių naujų būdų sveikintis.

Direktorius Oulavas nuolat mėgina ką nors panašaus, stengiasi prisibelsti iki jaunimo pats elgdamasis, lyg būtų